

KOŚCIÓŁ

Ukryta tajemnica w odwiecznej Bożej ekonomii

(1)

- I. Musimy ujrzeć nie tylko wizję Chrystusa, ale także wizję kościoła – Mt 16,15-18; Ef 5,32:**
- A. Pragnieniem Bożego serca jest posiadać kościół, a celem odwiecznego Bożego zamiaru jest zdobyć kościół – Ef 1,9.22-23; 3:10-11.
 - B. Wszystko, co Bóg czyni, służy kościołowi, podobnie kościołowi powinny służyć wszelkie dzieło i posługa; wszystko inne niż kościół ma znaczenie drugorzędne.
- II. Kościół to ukryta tajemnica w odwiecznej Bożej ekonomii – Ef 3,9-10:**
- A. Kościół, tajemnica, był przez wieki ukryty w Bogu (tj. od wieczności), lecz teraz tajemnica ta została wyjawiona nowotestamentowym wierzącym – Ef 1,9; Kol 1,26-27.
 - B. Odwieczna Boża ekonomia to Jego odwieczny plan, odwieczny zamiar, odwieczny plan, który Bóg powziął w wieczności, zanim zaczął się czas – Ef 3,11.
 - C. Odwieczny Boży zamiar pochodzi z Jego woli; Boża wola to to, czego Bóg chce, a to, czego On chce, to kościół – Ef 1,9.
 - D. Boża wola jest zgodna z Jego upodobaniem, pragnieniem Jego serca – Ef 1,9.
 - E. Najpierw Bóg miał upodobanie, pragnienie, następnie zdecydował (zamierzył) o realizacji swego pragnienia, a owa zamierzona decyzja stała się Jego wolą; co więcej, wszystko to stanowiło tajemnicę ukrytą w Bogu, która następnie została objawiona wierzącym w Chrystusa.
- III. Kościół został utworzony przez Pana Jezusa Chrystusa – Mt 16,18:**
- A. Żeby Chrystus mógł utworzyć kościół, koniecznym było, aby przeszedł On przez śmierć i wszedł w zmartwychwstanie.
 - B. W zmartwychwstaniu stał się On życiodajnym Duchem i teraz może wejść w swoich wierzących i udzielić do ich wnętrza boskiego życia – 1 Kor 15,45.
 - C. W dzień swojego zmartwychwstania tchnął On samego siebie w swoich uczniów; czterdzieści dni później wstąpił do nieba, a po dziesięciu dniach od tego wydarzenia, w dzień pięćdziesiątnicy, wylał na wszystkich swoich uczniów zwieńczonego Ducha – J 20,22; Dz 1,9; 2,1-4.17.
 - D. Ten wylany Duch jest z wierzącymi w dwóch aspektach – jako życie w nich, co służy ich duchowemu istnieniu i życiu, oraz jako moc na nich, w którą zostali wyposażeni ze względu na służbę i poruszanie się – Rz 8,2; Dz 1,8.
 - E. Kościół został utworzony w dwóch krokach: dzięki temu, że Pan tchnął siebie jako zwieńczonego Ducha w swoich uczniów oraz dzięki temu, że wylał On siebie jako Ducha *na* swoich uczniów, chrzcząc ich w ten sposób w jedno Ciało – J 20,22; Dz 1,5; 1 Kor 12,13.
 - F. To w tym jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno żywe Ciało, by wyrażać Chrystusa, a Ciałem tym jest kościół – 1 Kor 12,13; Ef 1,22-23; Kol 1,18.

KOŚCIÓŁ

Ukryta tajemnica w odwiecznej Bożej ekonomii

(2)

IV. Kościół został utworzony z dwóch rodzajów materiałów:

- A. Wierzący w Chrystusa stanowią zewnętrzną ramę, a Chrystus jest wewnętrzną zawartością.
- B. Kościół, zbiorowy Chrystus, to Chrystus wbudowany w nas – 1 Kor 12,12.
- C. Ponieważ Chrystus jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga, kościół stanowi żywą konstytucję Trójjedynego Boga, który wbudował się w nasze człowieczeństwo – Kol 2,9:
 - 1. Jedno Ciało jest strukturą, ramą, jeden Duch jest esencją, jeden Pan jest pierwiastkiem, a jeden Bóg i Ojciec jest źródłem – Ef 4,4-6.
 - 2. Kościół to wspiana konstytucja, organizm Trójjedynego Boga, służąca temu, aby mógł się On poruszać, działać, zrealizować swój zamiar i wyrazić siebie.

V. Wewnętrzna esencja i głębsze znaczenie kościoła:

- A. Wewnętrzną esencją kościoła jest boskie życie, którym jest wcielony, ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus – J 11,25; Kol 3,4:
 - 1. Ewa została zbudowana z żebra wyjętego z boku Adama, gdy ten spał – Rdz 2,21-22.
 - 2. Podobnie kościół zbudowany jest ze zmartwychwstałego życia uwolnionego z Chrystusa przez Jego śmierć na krzyżu – J 19,34.36.
- B. Głębsze znaczenie kościoła polega na tym, że jest on Ciałem Chrystusa – całkowitym powieleniem Boga, Jego kontynuacją, powiększeniem, Jego pełnym wzrostem i bogatym naddatkiem – Ef 1,22-23; 2,21; Kol 2,19.
- C. Taka wzniosła wizja kościoła powinna skłonić nas do modlitwy: „Panie, daj mi ducha mądrości i objawienia, bym ujrzał i poznał, czym jest Twój kościół” – Ef 1,16-17.

VI. Budowanie kościoła, domu Bożego – zespolenia Boga i człowieka:

- A. Uchodząc przed swoim bratem Ezawem, Jakub zasnął na kamieniu, a gdy spał przyśnił mu się sen – Rdz 28,10-15.
- B. Gdy się obudził ze snu, wziął kamień, który służył mu za poduszkę, postawił go jako filar i wylał na niego oliwę, a miejsce to nazwał Betel, co znaczy: „dom Boży” – w. 16-19:
 - 1. Oliwa w Biblii oznacza Ducha Świętego, a kamień przeobrażonego człowieka – Łk 4,18; Mt 16,18; 1 P 2,5.
 - 2. Wylanie na kamień oliwy symbolizuje to, że Bóg wylał się na człowieka, że Bóg zespolił się z człowiekiem.
 - 3. Gdy Bóg jako Duch przychodzi zstępując na swój odkupiony lud i wchodzi do jego wnętrza, tych dwoje zespoli się ze sobą; oto kościół, który jest domem Bożym – 1 Tm 3,15.
- C. Bóg zamierza uzyskać we wszechświecie budowlę, w której Bóg wbudował się w człowieka, a człowiek w Boga, dzięki czemu Bóg i człowiek, człowiek i Bóg mogą stanowić dla siebie nawzajem mieszkanie – J 14,23; 1 J 4,13.

KOŚCIÓŁ

(3)

Osiem opisów kościoła w Liście do Efezjan

I. Kościół jest Ciałem Chrystusa (Ef 1,22-23):

- A. Chrystus wraz z kościołem to jedna wspólna osoba złożona z Chrystusa – Głowy i kościoła – Jego Ciała.
- B. Jako Ciało musimy szanować Chrystusa, jedną jedyną Głowę, i być z Nim jedno (Ef 4,15; 5,23).
- C. Każdy członek Ciała ma życie Chrystusa i musi funkcjonować jako członek (Rz 12,4).

II. Kościół jest Bożym arcydziełem (Ef 2,10):

- A. Kościół, majstersztyk (gr. *poiema*) dzieła Bożego, stanowi poemat, który wyraża nieskończoną mądrość Boga i Jego boski projekt (por. Ef 3,10).
- B. Wśród całego Bożego dzieła kościół, Ciało Chrystusa, pełni Tęgo, który wypełnia wszystko we wszystkim (1,23), zbiorowy i powszechny nowy człowiek (2,15), stanowią Boże arcydzieło.
- C. Kościół ten stanowi poemat, dlatego że został stworzony w Chrystusie przez Jego śmierć i zmartwychwstanie za pomocą Jego boskiego pierwiastka wraz ze wszystkim, co ten pierwiastek w sobie zawiera.

III. Kościół jest jednym nowym człowiekiem (Ef 2,14-16):

- A. Śmierć Chrystusa na krzyżu zniosła wszelkie bariery między Żydami i poganami, a sam Chrystus stał się pokojem między nimi.
- B. W Chrystusie wszyscy wierzący, zarówno Żydzi, jak i poganie, stali się jednym zbiorowym nowym człowiekiem.
- C. Chociaż nowy człowiek został stworzony w Chrystusie, wciąż musimy wkładać na siebie nowego człowieka po to, by prowadzić życie w Ciele Chrystusa (Ef 4,22-24).
- D. Będąc nowym człowiekiem nie tylko obieramy Chrystusa za swoje życie ze względu na naszą funkcję jako członków, lecz również obieramy Chrystusa za naszą osobę (Kol 3,10-11).

IV. Kościół jest Bożym królestwem (Ef 2,19):

- A. Wszyscy wierzący, Żydzi i poganie, są współobywatelami w Bożym królestwie.
- B. Boże królestwo to sfera, w której Bóg sprawuje swoją władzę i gdzie wierzący posiadają prawa i obowiązki obywatelskie.
- C. My, wierzący, rodząc się wchodzimy do królestwa (J 3,5), możemy żyć w rzeczywistości królestwa (Rz 14,17) oraz możemy trudzić się dla królestwa (Kol 4,11).

V. Kościół jest domem Bożym (1 Tm 3,15; Ef 2,19.22):

- A. W Starym Testamencie zarówno przybytek, jak i świątynię nazywano domem Bożym (Sdz 18,31; 1 Krl 6,1).
- B. Słowo *dom* odnosi się zarówno do domostwa, jak i mieszkania.

- C. Kościół, który jest Bożym domostwem, Jego rodziną (Ef 2,19), składa się z wierzących, którzy narodzili się z Boga oraz mają udział w Jego życiu i naturze (J 1,12-13; 1 J 5,11-12; 2 P 1,4).
- D. Kościół, dom Boży (Ef 2,22), stanowi mieszkanie Boga na ziemi, miejsce w którym może On odpocząć i do którego ma zaufanie.

VI. Kościół jest tajemnicą Chrystusa (Ef 3,4):

- A. Chrystus, ucieleśnienie Boga, które Go wyraża, jest tajemnicą Boga (Kol 2,2).
- B. Kościół, Ciało Chrystusa, które Go wyraża, jest tajemnicą Chrystusa (Ef 3,4).
- C. Chrystus, ucieleśnienie Boga, udziela się do wnętrza wybranego ludu Bożego, kościoła, i wytwarza Ciało, które stanowić ma powiększenie Bożego ucieleśnienia się w Chrystusie ze względu na zbiorowy wyraz Boga.

VII. Kościół jest partnerką Chrystusa (Ef 5,22-23):

- A. Kościół, partnerka Chrystusa, wychodzi z Chrystusa i jest dla Niego, dokładnie tak samo jak Ewa wyszła z Adama i była dla Adama (Rdz 2,21-23).
- B. Kościół to oblubienica, żona Chrystusa, który jest Oblubieńcem (J 3,29).
- C. Będąc Jego partnerką powinno nam zależeć wyłącznie na Nim, nie powinniśmy pozwalać niczemu zastąpić Go w naszych sercach (2 Kor 11,2).

VIII. Kościół jest wojownikiem, który pokonuje Bożego wroga (Ef 6,10-18):

- A. Umocnienie w Panu i cała zbroja Boża przeznaczone są dla Ciała, a nie dla jednostek (w. 10-11).
- B. Szatan nie obawia się jednostek, boi się jednak kościoła; musimy prowadzić duchową walkę w Ciele, a nie indywidualnie.
- C. Nawet w naszych osobistych modlitwach winniśmy stać przez wiarę na gruncie Ciała.

KOŚCIÓŁ POWSZECHNY I KOŚCIÓŁ MIEJSCOWY

I. Kościół posiada zarówno aspekt powszechny, jak i miejscowy:

- A. We wszechświecie istnieje tylko jeden kościół, który jest Ciałem Chrystusa; ten powszechny kościół jest tylko jeden, ponieważ Chrystus ma tylko jedno Ciało – Ef 1,22-23; Kol 1,18; Ef 4,4.
- B. Jeden powszechny kościół przejawia się w czasie i przestrzeni w postaci wielu kościołów miejscowych, każdy z nich w swojej miejscowości – Dz 8,1; 13,1; 1 Kor 1,2; Obj 1,11.
- C. Chociaż jest wiele kościołów miejscowych, istnieje tylko jeden *rodzaj* miejscowego kościoła pod względem natury, zasady, pierwiastka i budowy.
- D. W Ewangelii Mateusza słowo *kościół* występuje dwa razy:
 - 1. Ewangelia Mateusza 16,18 („Zbuduję Mój kościół”) odnosi się do kościoła powszechnego.
 - 2. Ewangelia Mateusza 18,17 („Powiedz kościołowi”) dotyczy kościoła miejscowego.
- E. Pierwszy List do Koryntian 1,2 ukazuje zarówno powszechny, jak i miejscowy aspekt kościoła:
 - 1. Kościół jest powszechny, ponieważ zbudowany jest z powszechnego Boga.
 - 2. Kościół jest miejscowy, ponieważ istnieje na ziemi w wielu miejscowościach, a jedną z nich właśnie był Korynt.
- F. W swej naturze kościół jest powszechny w Bogu, lecz w praktyce kościół jest miejscowy w określonym miejscu; dlatego też kościół posiada dwa aspekty: powszechny i miejscowy.

II. Związek między kościołem powszechnym a kościołami miejscowymi:

- A. Kościół powszechny, Ciało Chrystusa, to całkowita suma wszystkich kościołów miejscowych, zarówno tych istniejących w przeszłości, jak i obecnych.
- B. Każdy kościół miejscowy jest małym wyrazem powszechnego kościoła, Ciała Chrystusa, w określonym czasie i w określonej miejscowości.
- C. Tak jak naturę całego kościoła powszechnego stanowi Bóg, podobnie Bóg jest naturą kościoła miejscowego w każdej miejscowości – 1 Kor 1,2; 10,32.
- D. Kościół jest jeden jedyny w całym wszechświecie oraz jest jeden jedyny w każdej miejscowości (tj. w każdym mieście) – jedno miasto, jeden kościół – Dz 14,23; Tt 1,5.
- E. Kościół miejscowy to miniatura kościoła powszechnego; reprezentuje on kościół powszechny dzięki temu, że wyraża właściwe życie Ciała Chrystusa i w ten sposób wyraża Chrystusa.
- F. Zarówno kościół powszechny, jak i miejscowy stanowią Ciało Chrystusa oraz Boże mieszkanie ze względu na wyraz Boga – Ef 1,22-23; 2,20-22; 1 Kor 12,27; 1 Tm 3,15.
- G. Budowanie kościoła powszechnego odbywa się dzięki budowaniu kościoła miejscowego – Mt 16,18; Ef 2,20-22.
- H. Zarządzanie kościołem powszechnym realizowane jest w kościele miejscowym – Mt 18,17.
- I. Społeczność wszystkich kościołów miejscowych to jedna jedyna społeczność kościoła powszechnego, czyli społeczność jednego Ciała Chrystusa – 1 Kor 10,16-17.

- J. Kościół powszechny jest czymś abstrakcyjnym i nie da się go dotknąć; kościół miejscowy jest realny i można go dotknąć:
 - 1. Wszyscy, którzy pracują dla Pana, powinni pracować dla kościołów miejscowych; dzieło apostołów odbywało się w kościołach miejscowych i im służyło.
 - 2. Zbiorowe życie wszystkich wierzących i ich służba w koordynacji mogą urzeczywistnić się wyłącznie w kościołach miejscowych.
- K. Możemy dotknąć kościoła powszechnego i w nim żyć jedynie dzięki temu, że dotykamy kościoła miejscowego i w nim żyjemy.

Treść poszczególnych punktów niniejszego konspektu została zaczerpnięta w głównej mierze z książki Witnessa Lee: *The Testimony and Ground of the Church*, rozdz. 5 i 6, wydanej przez Living Stream Ministry.

SPOŁECZNOŚĆ NA TEMAT PODŁOŻA KOŚCIOŁA

I. Słowo „podłoże”, którego używamy w odniesieniu do kościoła, nie oznacza fundamentu; chodzi o teren, miejsce, na którym zakłada się fundament budowli:

- A. Fundamentem kościoła – boskiej budowli – jest odkupiający i zbawiający Chrystus, którego objawiają i którym usługują apostołowie i prorocy – 1 Kor 3,10-11; Ef 2,20; Mt 16,16-18.
- B. Zgodnie z boskim objawieniem Nowego Testamentu podłoże kościoła składa się z trzech pierwszorzędnych elementów, które pozwalają na zachowanie prawdziwej jedności kościoła zarówno w aspekcie miejscowym, jak i powszechnym (Ef 4,3), nie doprowadzając przy tym do żadnych podziałów:
 1. Pierwszym elementem podłoża kościoła jest jedna jedyna jedność powszechnego Ciała Chrystusa, którą nazywa się „jednością ducha” (w. 3); jest to ta jedność, o którą Pan modlił się w siedemnastym rozdziale Ewangelii Jana, jedność zespolenia przetworzonego Trójjedynego Boga ze wszystkimi wierzącymi w Chrystusa.
 2. Drugim elementem podłoża kościoła jest jedno jedyne podłoże miejscowości, w której jest ustanowiony i w której istnieje kościół miejscowy; wszystkie kościoły miejscowe, wyrazy powszechnego Ciała Chrystusa, znajdują się w swoich miastach; każde miasto – granica, w obrębie której istnieje kościół – stanowi podłoże miejscowe danego kościoła – Dz 8,1; 13,1; Rz 16,1; 1 Kor 1,2; Obj 1,4.11.
 3. Trzecim elementem podłoża kościoła jest rzeczywistość Ducha jedności, wyrażająca jedną jedyną jedność powszechnego Ciała Chrystusa na jednym jedynym podłożu miejscowości miejscowego kościoła:
 - a. Tym elementem podłoża kościoła jest rzeczywistość Ducha, który jest żywą rzeczywistością Boskiej Trójcy – 1 J 5,6; J 13,16.
 - b. Dzięki temu Duchowi jedność Ciała Chrystusa staje się rzeczywista i żywa; dzięki temu Duchowi podłoże miejscowości stosowane jest w sposób żywy, a nie legalistyczny i dzięki temu Duchowi prawdziwe podłoże kościoła połączone jest z Trójjedynym Bogiem – Ef 4,3-6.

II. Stoimy na podłożu kościoła z powodu Ciała Chrystusa – Dz 14,23; Tt 1,5; Obj 1,11:

- A. Ponieważ jest jedno jedyne, powszechne Ciało, wyraz tego Ciała w danej miejscowości musi być tylko jeden – Rz 12,4-5; 1 Kor 12,12; 1,2.
- B. Miejscowe podłoże kościoła to jedna jedyna jedność Ciała Chrystusa – jedność Ducha – którą się praktykuje w kościołach miejscowych – Ef 4,3-4:
 1. I powszechne Ciało Chrystusa, i kościoły miejscowe, które są wyrazami tego Ciała, są jedno.
 2. W całym wszechświecie jest jedno jedyne Ciało i odpowiednio jeden jedyny kościół miejscowy w każdej z miejscowości; ta jedyna jedność stanowi podstawowy element życia kościoła.
- C. Podłoże kościoła jest miejscowe, lecz również powszechne – 2,21-22:
 1. Podłoże kościoła w aspekcie miejscowym to podłoże miejscowości, zaś w aspekcie powszechnym to jedność jedyne Ciała Chrystusa – 4,3-4.
 2. Biorąc za podstawę miejscowość, miasto, kościół jest jeden w aspekcie miejscowym, biorąc zaś za podstawę Ciało Chrystusa, jest jeden w aspekcie

powszechnym; ta miejscowa i powszechna jedność stanowi prawdziwe podłoże kościoła.

3. Podłoże miejscowości to zewnętrzny wyraz jedności; wewnętrzną rzeczywistością jedności jest Duch – 1 Kor 1,2; 12,12-13; Ef 4,3-4.
- D. Z książek, jakie wydaliśmy, niektórzy drodzy czytelnicy wybrali sobie naukę na temat podłoża miejscowości. Podchodzą oni jednak do podłoża miejscowości w oparciu o rozumienie intelektualne. W ten sposób nawet podłoże kościoła staje się czynnikiem wywołującym podział. Podłoże jedności służy jedności, a nie podziałowi. Jeśli jednak przyjmujemy je do swojego umysłu i zrobimy z niego problem intelektualny, natychmiast stanie się czynnikiem podziału. Zamiast tego musimy zwrócić się do ducha... Pańskie odzyskiwanie jest możliwe wyłącznie w naszym duchu” (*Enjoying the Riches of Christ for the Building Up of the Church as the Body of Christ*, s. 188).

III. Sześć sprawdzianów, które pokazują czy dany kościół miejscowy jest prawdziwy:

- A. Brak szczególnego imienia – zob. 1 Kor 1,12.
- B. Brak szczególnego nauczania czy praktyki – Dz 2,42.
- C. Brak szczególnej społeczności – 1 Kor 1,9; Dz 2,42; 1 J 1,3; 2 Kor 13,13.
- D. Brak oddzielnego zarządzania – Dz 14,23; zob. Tt 1,5.
- E. Chęć społeczności z wszystkimi kościołami miejscowymi.
- F. Brak ukrytych powiązań z innymi organizacjami.

IV. Jak postępować wobec tych, którzy powodują podziały i którzy oddzielili się od prawdziwych kościołów miejscowych oraz przerwali jedyną społeczność Ciała Chrystusa:

- A. Powinniśmy traktować te rozłamy jak powodujące podziały sekty, niczym denominacje, nie w oparciu o ich stan, ale zgodnie z zajmowaną przez nie pozycją, podłożem.
- B. Nie powinniśmy zalecać żadnemu wierzącemu w kościołach miejscowych brania udziału w spotkaniach i działaniach tych, którzy powodują rozłamy; nie powinniśmy też odrzucać wierzącego, który ma udział w takich spotkaniach i działaniach, o ile nie zaraził się czymś, co powoduje podziały i nie propaguje tego.
- C. Wierzącego, który spotyka się z jednym z tych sekciarskich podziałów i uczestniczy w spotkaniach kościoła miejscowego lub utrzymuje kontakt ze świętymi, nie należy odrzucać, o ile nie propaguje niczego, co powoduje podziały.
- D. Jeśli ktoś w sposób napastliwy propaguje sekciarskie rozłamy, należy uważać go za kogoś, kto wprowadza podziały i powinno się go odrzucić po jednym lub drugim napomnieniu i od niego się odwrócić – Tt 3,10; Rz 16,17.

SPOŁECZNOŚĆ NA TEMAT STOŁU PAŃSKIEGO

- I. Stół Pański to spotkanie przeznaczone na łamanie chleba, w czasie którego wierzący gromadzą się razem, by spożywać wieczerzę Pańską i uczestniczyć w stole Pańskim – Dz 20,7; 1 Kor 11,20; 10,21.**
- II. Stół Pański kładzie nacisk na społeczność krwi i ciała Pana, na uczestnictwo w Panu i wzajemne radowanie się Panem w społeczności – w. 16-17, 21:**
 - A. Pan dał nam siebie, byśmy mogli uczestniczyć w Nim i radować się Nim, jedząc Go i pijąc:
 1. Chrystus, który jest wszechzawierającym Duchem, daje nam swoje ciało i krew – 15,45b; 2 Kor 3,17.
 2. Ten wspaniały Chrystus jest naszym wszystkim po to, byśmy uczestniczyli w Nim i Nim się radowali.
 - B. „Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czy nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, czyż nie jest społecznością ciała Chrystusowego?” – 1 Kor 10,16:
 1. Słowo „społeczność” w tym wersecie odnosi się do komunii wierzących, którzy wspólnie uczestniczą w ciele i krwi Chrystusa.
 2. Społeczność czyni nas, uczestników w krwi i ciele Pańskim, nie tylko jedno ze sobą nawzajem, lecz także jedno z Panem.
 3. W wersecie 1,9 społeczność jest społecznością Syna Bożego; w wersecie 10,16 społeczność jest społecznością krwi i ciała Chrystusowego, co wskazuje na to, że Chrystus, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, został przetworzony po to, byśmy się Nim radowali.
 - C. „Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno Ciało. Wszyscy bowiem bierzemy z tego samego chleba” – w. 17:
 1. Chleb na stole Pańskim oznacza nie tylko fizyczne ciało Pana, ale również Jego mistyczne Ciało.
 2. Stół Pański jest świadectwem tego, że my, którzy należymy do Chrystusa, stanowimy jedno.
 3. My wszyscy stanowimy jedno Ciało, ponieważ wszyscy bierzemy z tego samego chleba; to, że wspólnie uczestniczymy w jednym chlebie, czyni nas wszystkich jedno.
 4. To, że uczestniczymy w Chrystusie, sprawia, że wszyscy stanowimy Jego jedno Ciało; Chrystus, w którym wszyscy uczestniczymy, czyni nas swoim jednym Ciałem.
 - D. Nie powinniśmy spożywać chleba w żadnym miejscu, które jest częścią rozłamu ani tam, gdzie obecny jest duch podziału; nasze uczestnictwo w stole Pańskim musi odbywać się w jedynej społeczności Jego jedyne Ciało poza wszelkimi rozłamami widocznymi w praktyce czy też obecnymi w duchu:
 1. Gdy radujemy się Chrystusem, mając udział w Jego krwi i ciele przy Jego stole, wyrażamy i praktykujemy społeczność Ciała Chrystusa, jedyną społeczność, jaka istnieje pomiędzy kościołami.
 2. Jeśli izolujemy się od społeczności Ciała, nie nadajemy się do tego, by uczestniczyć w Pańskim ciele, ponieważ bochenek na stole symbolizuje całe Ciało Chrystusa.
- III. Wieczerza Pańska kładzie nacisk na wspomnianie Pana – 11,24-25:**
 - A. Przy stole Pańskim przyjmujemy ciało i krew Pańską; służy to naszej radości; podczas wieczerzy Pańskiej wspominamy Pana; służy to Jego radości.

- B. Prawdziwe wspomnianie Pana to jedzenie chleba i picie kielicha, przyjmowanie odkupiającego Pana, który jest naszym działem, życiem – chlebem życia (J 6,35) – i błogosławieństwem – kielichem (1 Kor 10,16) – 11,24-25.
- C. Spożywamy wieczerzę Pańską na Jego pamiątkę, głosząc Jego odkupiającą śmierć, aż powróci, by zaprowadzić Boże królestwo, które służy Bożemu zarządzaniu – w. 26; Mt 26,29:
 - 1. Gdy Pan przyszedł po raz pierwszy, poniósł śmierć, by dokonać wszechzawierającego odkupienia i utworzyć kościół.
 - 2. Po śmierci odszedł, by objąć królestwo, z którym powróci – Dn 7,13-14; Łk 19,12.
 - 3. Kościół wypełnia lukę pomiędzy pierwszym a drugim przyjściem Pana i łączy Jego śmierć, która miała miejsce w przeszłości, z Bożym królestwem w przyszłości; dlatego też głoszenie śmierci Pańskiej, aż przyjdzie, może oznaczać ogłaszanie, że istnieje kościół, który służy sprowadzeniu królestwa.
 - 4. Spożywanie wieczerzy Pańskiej winno przypominać nam, żebyśmy prowadzili życie w życiu kościoła, aby wprowadzić królestwo po to, by zaspokoić Pana Jezusa.

IV. Spożywając wieczerzę Pańską, musimy rozróżnić Ciało, by ustalić, czy chleb na stole przedstawia jedyne mistyczne Ciało Chrystusa, czy też sektę, rozłam lub denominację – 1 Kor 11,27-29:

- A. Pana zadowala dziś najbardziej boskie zarządzanie; dlatego też podczas wieczerzy Pańskiej powinniśmy nie tylko pamiętać o Nim, ale także dbać o Boże zarządzanie, które On realizuje.
- B. Jedyne mistyczne Ciało Chrystusa jest środkiem, za pomocą którego Bóg realizuje swoje zarządzanie; bez mistycznego Ciała Chrystusa Bóg nie ma środka, sposobu, by zrealizować swoje zarządzanie – Rz 12,4-5; Ef 1,22-23; 1 Kor 12,12-13.25.27; 11,29.
- C. Mistyczne Ciało Chrystusa, kościół, służy poruszaniu się Chrystusa na ziemi; teraz Głowa sprawuje Boże zarządzanie za pośrednictwem Ciała – 11,3; 12,12.
- D. Rozłamy niszczą mistyczne Ciało Chrystusa pod względem realizacji Bożego zarządzania – 1,2.10-13; 12,25.27:
 - 1. Od stuleci Bóg nie może zrealizować swojego zarządzania, ponieważ jedyny środek, za pomocą którego je przeprowadza – mistyczne Ciało Chrystusa – w konsekwencji rozłamów został pocięty na kawałki.
 - 2. Ponieważ rozumiemy, że realizacja boskiego zarządzania wymaga jedynego Ciała, mistycznego Ciała, nienawidzimy rozłamów i kategorycznie się im sprzeciwiamy – 1,10; 12,25; Dz 20,30; Rz 16,17-18; Tt 3,10.
 - 3. Aby realizowało się Boże zarządzanie, musimy dbać o jedność jedynego mistycznego Ciała Chrystusa (Ef 4,3.13; J 17,21-23); troska o nią zachowa nas w Ciele i uchroni przed wszelkim rozłamem.
- E. Dbamy o Boże zarządzanie rozróżniając Ciało – 1 Kor 11,29:
 - 1. Rozróżnić ciało to wprawdzie zdać sobie sprawę, że Chrystus ma tylko jedno mistyczne Ciało.
 - 2. Jeśli należycie pojmujemy wieczerzę Pańską, nic nas nie podzieli; przeciwnie, będziemy trwać w jedynym mistycznym Ciele Chrystusa, środku, za pomocą którego Chrystus realizuje swoją niebiańską posługę służącą wykonaniu boskiego zarządzania.